

Johannes 3:36

***“die in de Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven;
maar die de Zoon ongehoorzaam is die zal het leven niet zien
maar de toorn Gods blijft op hem.”***

1 de Zoon gepredikt 2 de Zoon geloofd 3 de Zoon geweigerd.

Gemeente,

Johannes de Doper. Hem hopen we drie keer te volgen. In zijn prediking, in zijn gevangenschap en in zijn levenseinde. Vanmorgen dus als prediker. Daarvan heeft een zekere Matthias Grunewald een schilderij gemaakt. Een vreemd, onmogelijk schilderij. Op dat schilderij is Johannes de Doper te zien. Wat ruw en ruig, mantel van kamelenhaar, leren gordel om zijn middel. En hij kijkt naar Golgotha, naar het middelste kruis waar Jezus aanhangt. En hij wijst naar Hem. Met zijn hand uitgestrekt en zijn wijsvinger uitgestoken. En dan zijn er twee dingen die niet kunnen in dat schilderij. Het eerste is die combinatie. Johannes en Jezus' kruisiging. Dat heeft Johannes niet meer meegemaakt, toen was hij al gestorven. En het tweede is die wijsvinger; als je goed kijkt is die veel te lang, bijna twee keer zo lang als zijn hand zelf. Dat kan ook niet echt zo zijn geweest. Maar juist zo geeft het wel aan wat Johannes voor een prediker was: hij wees Christus aan, zie het Lam Gods. Afwijzend van zichzelf, heenwijzend naar Jezus.

1 de Zoon gepredikt

Dat is heel wat geweest voor hem. Want toen hij een tijdje gepreekt had kwamen mensen naar hem toe die het voor hem op wilden nemen: Johannes, kijk eens, de mensen gaan bij u weg en lopen naar die rabbi van Nazareth. Moeten we er iets aan doen, is dat wel goed, is dat wel uw bedoeling? En volgens de andere Evangelien hebben zij op een bepaald moment gevraagd: zeg Johannes, u preekt met gezag, u doopt in de Jordaan, bent u soms de Christus? Dat is hun vraag, en tegelijk een verzoeking. Toch?

Als je zoiets vragen: je zo hoog inschatten. Je bent een beetje aan het voetballen op straat en dan zegt een grote jongen die langsloopt tegen je: zit jij zeker op voetballen? Nou, je voelt je groeien, dat hij vindt dat je het zo goed kan. Je staat voor de club en je vertelt het Bijbelverhaal en een moeder zegt, sjonge, zit jij zeker in het onderwijs? Nou, als gewone vrfouw/meisje voel je je groeien, dat het zo overkomt. Dat is een verzoeking om mee de hoogte in te gaan en te glunderen. Johannes, bent u soms de Christus? Nou, hij had natuurlijk kunnen zeggen: nou, nee, maar voor mijn geboorte is er wel een engel bij mijn vader geweest, en toen ik geboren was nou is heel Judea uitgelopen en was verbaasd hoor. Wat een

verzoeking om wat van jezelf te vertellen en daardoor de aandacht op jezelf te vestigen. Voor Christus te gaan staan. Zelf aandacht, eer, roem op te strijken. De ergste zonde die een mens kan doen. Ja, de ergste.

Hoor dan Johannes: nee, ik ben de Christus niet. Die komt na mij. Ik ben niet waardig Zijn schoenriem los te maken. Hij is de Bruidegom. Hij is het Lam Gods. Hij is, zegt het Johannes evangelie: de Zoon. Zo wordt Jezus in dit Evangelie vaak genoemd de Zoon. Dat wijst Hem aan in Zijn relatie tot de Vader. Zoon, dat ben je van je vader. Hij ook. Van Zijn Vader. Hij is bij Zijn Vader geweest. Van eeuwigheid. In de schoot, aan het hart van Zijn Vader. Als er Eén is Die weet Wie Zijn Vader is is Hij het wel. Hij is de Zoon en Hij komt bij Hem vandaan. Wat Hij zegt is waarheid. Want Hij is de Zoon. Hij kent Zijn Vader. En dan geldt ook nog: deze Zoon is sprekend Zijn Vader. Kinderen kunnen lijken op hun vader, in hun uiterlijk, in hun karakter, gedrag. Maar geen zoon lijkt zo op zijn Vader als deze Zoon. Sprekend Zijn Vader. Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Gezonden door Zijn Vader.

En dat moeten we zo zien. Het Johannesevangelie is het Evangelie van de tegenstellingen. Luister maar: waarheid-leugen, licht-duisternis, God-wereld, liefde-haat, leven-dood en verderf, van boven-van beneden. En tussen die twee is steeds een dikke plaat. Boven is God, licht, waarheid, leven. En dan heb je een dikke, ondoordringbare plaat. En beneden is duisternis, leugen, wereld, dood, verderf. En tussen die twee is het hermetisch gesloten. Dus hier beneden is het puur duisternis, verderf, leugen, dood.

En daarin zullen wij sterven en omkomen voor eeuwig. Maar de Vader heeft de Zoon gezonden door die dikke plaat heen. Door de toorn van de Vader heen is de Zoon gekomen. Door Gethsemane, Golgotha, door de hel heen is Hij gekomen. Naar beneden. In de duisternis, dood, leugen en wereld. En Hij heeft meegebracht uit de hemel: waarheid, leven, licht, Geest. Dat komt Hij op aarde brengen. Uit de hemel, door de hel heen, komt Hij met hemelse schatten en gaven hier op aarde. In Hem is de hemel naar ons toe gekomen, is leven en Geest naar beneden gebracht. Namens de Vader, want Die heeft Hem gezonden. Alles is in de Zoon. Heenwijzend naar Hem. De Vader zond Hem, de Vader reikt Hem aan, de Vader brengt Hem tot ons uit. In Hem is leven en licht te vinden: zaligheid. Ook voor u. Hij kan, mag en wil zaligmaken.

2 de Zoon geloofd

En die in de Zoon geloofd heeft het eeuwige leven. Dan zien wij wat geloven is: overgave aan de Zoon, toevertrouwen aan de Zoon. Want ik leef in de duisternis, in de leugen, in de geestelijke dood, dwz. zonder verbinding met God. En van beneden kom ik nooit naar boven. Kom ik nooit door die plaat heen van Gods toorn. Nergens mee kan ik die doorbreken en doorkomen. Al mijn pogingen daartoe zijn op zijn best als een vis die uit het water opspringt, maar die weer terugploft in het water. Hij komt nooit echt voorgoed boven het water uit. Hij kan niet boven de wolken de hemel inkomen. Ik kan nergens mee van beneden naar boven komen. Ik bedoel altijd mezelf, ik krijg mijn schuld niet weg, ik kan geen geestelijk leven maken. Van beneden naar boven lukt niet en nooit. Al zou ik nog 50 jaar mogen leven en blijven proberen. Maar: geloven is: je toevertrouwen aan Hem, Die van Boven naar beneden komt. En Die van Boven waarheid, licht, leven meebrengt. Geloven is: alles laten doen. Geloven is: vragen dat Jezus doet wat ons nooit lukt. Geloven is niet: toch nog iets doen of iets proberen, maar: het opgeven en Jezus laten doen.

Dat is geloven. Goed bezien zo: Dat geloof vraagt de Heere, tot dat geloof riep Johannes de Doper op, roepen Gods dienstknechten op. Wij worden dus niet opgeroepen om te geloven dat je een kind van God bent, om te geloven dat je zonden vergeven zijn, om te geloven dat je het leven hebt. Zo gaat dat niet. Dan zouden we buiten Jezus om, buiten geloof om grijpen naar vergeving, leven en kindschap. Nee, wij worden geroepen te geloven in Hem. Als iemand die geen kind is, die alleen zonden heeft, die onder Gods toorn is geloven in Hem. Vluchten tot Jezus. En zo, en dan, en in Hem heb je het eeuwige leven. Want die in de Zoon geloofd die heeft het eeuwige leven. Die heeft het. Eeuwig leven. Dat betekent niet alleen die zal nooit meer sterven in de hemel, aan dat leven komt geen eind. Het betekent allereerst: die heeft leven dat met God is. Dat gevuld is met Gods Geest, met heilige verlangens, heilige afkeer. En dat leven dat gaat inderdaad ook nooit meer over, dat duurt eeuwig. En wie geloofd in de Zoon, die heeft dat. Die heeft wat Christus heeft. Wat Christus heeft meegebracht uit de hemel. Hij schrijft het over op je rekening. Direct. En helemaal. Of ik het ook allemaal durf te gebruiken en op te nemen en van leef, dat is een tweede. Iemand kan schatrijk zijn op de bank, of giro, en toch armoedig leven. Omdat hij het niet opneemt, het is wel van hem, maar hij gebruikt het niet. Dat kan in het natuurlijk leven heel verstandig zijn, dat je niet alles gebruikt en opneemt wat je op rekening hebt staan, maar in het geestelijke is dat heel jammer, doe je de HEERE oneer aan en jezelf tekort. Wie geloofd die heeft het eeuwige leven. Hier nog aangevochten, bestreden, en na het sterven voluit en ten volle.

Laten we goed op de orde letten: wie in de Zoon gelooft die heeft het eeuwige leven: de Heilige Geest, vrede met God en licht. Zo staat het er. Niet andersom: wie het leven heeft, die mag geloven. Als zou ik eerst in mezelf leven moeten vinden, de Heilige Geest aantreffen, vrede met God ontvangen en dan dan geloof ik in de Zoon. Nee, geloven in de Zoon, omdat ik het leven mis. Omdat ik geen goed in mij aantref, omdat ik geen vrede met God heb. Wat dan wel? Ja, misschien angst om verloren te gaan, misschien verlangen om naar de hemel te gaan, misschien verlangen naar zin en doel in mijn leven. Wat kan en wil de Heilige Geest niet gebruiken om een mens tot overgave aan de Zoon te brengen. Als het daar dan maar toeleidt. Wat ik ook ervaar of meemaak, of niet meemaak, als het me bij Jezus vandaan houdt als ik ermee bij Jezus vandaan blijf, dan is het niet zaligmakend. Dan ben ik nog in de dood, de leugen, de duisternis gevangen. Als het me maar tot de Zoon leidt. Met alles wat ik mis, wat ik niet heb. Misschien mis ik wel het gevoel dat ik het mis, de ernst, de pijn daarvan, de beleving daarvan. Juist daarmee ook en daardoor wil de Geest tot de Zoon leiden. Om Hem te laten doen, te laten geven wat ik nooit kan en niet heb. Geloven in de Zoon en dan hebt u het leven.

En dan zouden we het zo kunnen zien: geloof is de leiding. En het leven is water. En hoe gaat dat nou? Als die leiding breder, groter wordt dan stroomt er mee water door. Niet andersom: dat er meer water doorstroomt en dan wordt die leiding breder en groter. Goed zien dus: het groter het geloof, hoe meer leven er door die leiding in je stroomt. Hoe meer je van de vrede ervaren zult, ontvangen zult, hoe meer je vrucht van de Geest voort zult brengen. Hoe meer je zult ervaren van vreugde, liefde, kracht. Naar de mate van het geloof zal wat je in de Zoon hebt aan liefde, vreugde en kracht ook genoten ervaren worden. Maar niet andersom: niet eerst de kracht en de vreugde en het gevoel en dan geloof ik. Nee, geloven, overgave aan de Zoon. En hoe groter die overgave en dat geloof: hoe meer kracht, vreugde er genoten zal worden.

3 de Zoon geweigerd

Johannes de Doper heeft zo dus Jezus als de Zoon aangewezen. Maar we lezen ook dat zijn prediking meer inhoudt dan dit: de Zoon aanwijzen is één, verkondigen dat wie in Hem gelooft het leven heeft is twee. En dan geen punt, geen amen. Dat moet je dus ook niet willen. Dat moet je als gevaarlijk en misleidend onderkennen als er dan niets meer gezegd wordt. Want er is een vervolg: maar wie de Zoon ongehoorzaam is.

Even goed opletten. Je zou verwachten: wie in de Zoon gelooft, en dan is de andere kant: wie niet in de Zoon gelooft, wie ongelovig is en blijft. Maar zo benoemt Johannes het niet. Hij noemt die andere kant, dat ongelovig zijn: ongehoorzaam zijn.

Dat doet ons denken aan dat voorbeeld van Thomas Boston: mensen wandelen, rennen blindelings op weg naar het eeuwig verderf. Maar de Zoon komt in de prediking voor ons staan. Tussen ons en het verderf in dus. Daarmee zegt Hij als het ware: halt, kniel voor Mij. Ga niet verder. Dan kun je alleen naar het verderf blijven doorlopen als je Hem wegduwt, als je Hem van je afwerpt, als je Hem omver loopt en over Hem heen trapt. Niet geloven is een misdaad tegen de Zoon. Niet in Hem geloven doordat je óf denkt het is niet nodig, het loopt heus wel los, dat oordeel is wel zwaar in de mond van dienstknechten, maar zo erg zal dat niet zijn. Ik houd het erop dat het zo'n vaart niet loopt, voor mij niet loopt in elk geval. Het zij dat je Jezus' gewilligheid verdenkt. Niet aanvaardt dat Hij gewillig is. Maar denkt dat je Hem nog gewillig of gewilliger moet maken. Hetzij dat je denkt: ja, maar nu nog niet, laat me eerst nog een tijdje doorleven, het moet echt wel een keer ervan komen, maar nu is het te druk, ik geniet teveel van het leven, ik kom er nu niet aan toe. De Zoon ongehoorzaam zijn. De Zoon Die gewillig is, Die vol hemelse schatten voor je staat, Die gekomen is door de hel en Gods toorn heen: omverduwen, wegduwen. Ongehoorzaam zijn.

Weet u wat dat ook betekent? Dat geloof gehoorzaamheid is aan de Zoon. En dat behaagt Hem, dat is Zijn wil. Weet u wat betekent? Dat je vragen mag: Heere Jezus, leer mij geloven. Leer mij zo U zien, zo mijn toestand zien, zo de eeuwigheid zien dat ik me U zal overgeven. Leer mij geloven, schenk mij, oefen mij in geloof.

Wie de Zoon ongehoorzaam is die zal het leven niet zien. Die kan veel meemaken, die kan het goed hebben hier op aarde, die kan bepaalde ervaringen hebben, wel eens geroerd zijn, wel eens gevoelig zijn geweest, onder de indruk: maar die zal het leven niet zien, niet in delen. Die deelt niet in het leven tot in eeuwigheid, in de vrede met God, de gave van de

Heilige Geest.

Maar de toorn Gods blijft op hem. Ook daarover sprak Johannes. Over het leven en over de toorn Gods. Dat moet beiden aan de orde komen. Wantrouw elke prediking die na het leven amen zegt en de andere kant verzwijgt. Van de toorn Gods. Heilige toorn. Laten we dat niet vergeten. Kijk, wij toornen wel eens vallen wel eens uit. Maar dat is zo onberekenbaar. Dan ben je geïrriteerd en met je verkeerde been uit bed gestapt en je voelt je niet helemaal lekker. En dan gebeurt er nog een kleinigheid....en dat is de druppel die de emmer doe overlopen. En je valt uit tegen iemand die totaal niet verdiend heeft. Onberekenbaar. Zo niet bij God! Geen zweem van dat!

God toornt heilig, niet onberekenbaar. Nee, stel je hebt iets moois gemaakt. Iets heel moois en iemand maakt dat kapot. Dan welt toorn je op. Wat je daarmee doet is een tweede, maar dan welt toorn in je op. Of je hebt iets moois gekregen, wat je heel erg liefhebt. Bijvoorbeeld een baby'tje. En iemand zou je baby schamper uitschelden of slaan. Dan welt toorn op: je hebt je kind lief en iemand benadeelt het. Dat zorgt voor toorn.

God heeft zo iets moois gemaakt. Zijn schepping, Zijn geboden. Zo mooi en zo goed. En God heeft Zijn maaksel lief: Zijn schepping, Zijn geboden heeft Hij lief. Tot in de hoogste graad toe. Wie Zijn geboden overtreedt, die wekt Zijn toorn op. Met recht en reden toornt God dan. Zonde is zonde tegen God. Tegen wat Hij mooi gemaakt heeft en liefheeft. Dan toornt Hij heilig. Hij, de eeuwige, de machtige toornt tegen mij, de nietige, van stof. Die toorn is als een onweersbui. Die boven je hangt. Elk moment kan de storm opsteken en de flits neerschieten. Maar nog is God lankmoedig. Hoe vaak ook al getergd, hoe vaak gekrenkt, nóg breekt de bui niet los. Hij hangt als die loden plaat, wolk boven ons. Wie de Zoon ongehoorzaam is, op die blijft de toorn Gods. Blijft, dus die is er al. Ja, kan zijn dat je denkt: ik voel daar niks van, ik merk er niks van, ik geniet van een hoop dingen. Des te erger: ongevoelig en blind voor die wolk en plaat van Zijn toorn boven je. Die de Zoon ongehoorzaam is op die blijft de toorn Gods. Blijft: dus gaat nooit meer weg. Zal ontbranden in toorn en vloek: storm die wegvaagt en bliksemschichten die inslaan en doen Branden, lichaam en ziel. En op die blijft de toorn Gods en wordt nog erger: want het mooiste wat God heeft is Zijn Zoon, en het liefste wat Hij heeft is Zijn Zoon: nooit ontbrandt Zijn toorn zo hevig als wanneer Zijn Zoon oneer en ongehoorzaamheid wordt aangedaan. Ik moet het u en jou en mezelf eerlijk zeggen. Niet geloven in de Zoon is voor eeuwig onder

Gods vreselijke toorn in de hoogste maat blijven.

En in dat licht hanteren wij net als Johannes, de sleutelen van het hemelrijk: wie is er onder ons die in de Zoon gelooft? Die gevlucht is tot de Zoon? Zijn gewilligheid en mijn ellende lieten niets anders over dan vluchten tot Hem. Wie....wie gelooft in de Zoon? U hebt het eeuwige leven. Leven met God voor eeuwig. Te danken aan Hem, aan Zijn Geest, die geloof gaf en schonk en werkte. Anders had ook u, ook ik nooit geloofd. Waren we ondergegaan in wantrouwen of onverschilligheid of zonden. Wedergeboren door Hem. U zij al de eer! Hij heeft verlost van de toekomstige toorn.

Wie is de Zoon ongehoorzaam geweest? Nog steeds. Hoe dan ook. Wie....? De toorn Gods blijft op u, jouw. Totdat Hij ontbrandt als storm en vuur. O, hoe kun je zo verder leven? Hoe kun je zo de kerk uit, de dag in, het leven verder in? Totdat die plaat valt. Neervalt. Tenzij, tenzij u heden gelooft in de Zoon. Wat moet ik doen om, zalig te worden, de toekomstige toorn te ontgaan? Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden. Zie, zie de Zoon!

Amen